

Durian

„Možná jsme měli přece jenom letět,“ vzdychla Alfa a zpocenýma rukama si z čela odhrábla zplihlou ofinu.

„A neříkala jsem to? Říkala,“ zakňourala Beta, její sestra. „Jenže mě nikdy nikdo neposlouchá.“

Mariana protočila oči a dál se ovívala kšiltovkou, až jí prameny temně zrzavých kudrnatých vlasů prudce poskakovaly. Nemělo cenu debatu komentovat. Jenom doufala, že se mezi třináctiletými dvojčaty nestrhne hádka.

Jejich o tři roky starší bratr Hardy spal. Občas neklidně zamlaskal, když s nimi autobus hodil do prudké zatáčky. Tu a tam se ve spánku ohnal po mouše, která z města Čiang Mai cestovala s nimi a všechny členy české výpravy střídavě přiváděla k nepřičetnosti. Thajci se nad jejími nálety naopak mírumilovně usmívali. Pouze jeden starší pán se párkrát olízl, a Mariana pojala podezření, že by se nerozpakoval mouchu slupnout. Po tom, co viděla na tržištích v Bangkoku, by se ani nedivila. Ale třeba měl ten chudák jenom žízeň jako ona.

Odšroubovala uzávěr láhve, kterou držela na klíně, a napila se tak zhluboka, až jí čůrek vody stekl po bradě na tílko i na zválené šortky. Hlavou jí projela slast jako tenkrát, když při ztroskotání s kamarády v Karibiku měla povolený jeden doušek. Jeden jediný doušek vody, a znamenal tolik štěstí! Vlastně byl zázrak, že to tehdy přežili. I Hardy.

Pohlédla na jeho mohutnou postavu. Sotva se vtěsnil na sedadlo. Právě se ve spánku pokoušel najít pohodlnější polohu a Mariana i přes uličku ucítla jeho pot. V autobusu bylo opravdu příšerné dusno.

Taky Jonáš sedící vedle Hardyho měl problémy, kam s no-

hama. Každou chvíli do svého o rok staršího kamaráda nechtěně vrazil, jak si v nepohodlném autobusu vybojovával místo k přežití. Mariana s vděkem pohlédla vedle sebe na malého Tima. Navzdory pouhým deseti rokům působil z celé party nejklidněji. S nosem nalepeným na okýnku, po kterém už zase stékal déšť, dychtivě skenoval míhající se krajinu. Štvalo ho jen, že mu po zpocené nose pořád kloužou brýle.

„Nechceš napít?“ štouchla do něj. „A už zase nejsi připoutanej!“

„Cože?“ odtrhl se od okna. „Nene, dík. Hele... už jsem se tě chtěl zeptat předtím,“ ukázal pohledem na jizvu na její noze. „Od čeho to máš?“

„To nic,“ odbyla ho. „To už je pryč.“

Úplně pryč, dodala v duchu a hrozilo, že se ponoří do vzpomínek, když ze sedadla za sebou uslyšela Timovu mámu.

„Ať mi netvrdí, že funguje klimatizace.“

„Kdo to tvrdil?“ ozval se pan Fiala znaveným hlasem.

„Řidič přece.“

„Možná myslel ty větráky,“ vložil se do hovoru pan Klein a pobaveně ukázal ke střeše, kde se chaoticky zmítalo několik vrtulek. „Hardy, jdi se zeptat řidiče, jestli s tím horkem nejde něco udělat,“ vyzval syna před sebou.

Hardy sebou polekaně trhl.

„Co? Už jsme přistáli?“

Alfa s Betou vybuchly smíchy.

Cesta se zdála nekonečná. Marianě teď chyběl jen krůček, aby zalitovala, že z Bangkoku neodletěla s mámou, Jonášovými rodiči a paní Kleinovou na ostrov Phi Phi. Právě by se cákala v moři, polehávala pod bambusovým slunečníkem a popíjela nealko piňakoládu.

Ta představa ji ale lákala asi tak půl minuty. Pak jí došlo, že právě po tomhle vůbec netouží. Strašně se těší, že s partou nakouknou do džungle. Do skutečného deštného pralesa. Dokonce si odhlasovali, že sem pojedou v červenci, kdy je období dešťů. Dvakrát třikrát za den možná zmoknou. No a co? V tomhle parném horku to bude leda příjemná teplá sprcha. A když deštný prales, tak se všimvšudy.

Nevadilo jí ani, že s nimi jedou i Timovi rodiče a táta Hardyho a dvojčat. Naopak. Marianě bylo jasné, že bez dohledu dospělých by ji do džungle rodiče nepustili, i když jí je čtrnáct. Ostatní na tom byli úplně stejně. Teď jen vydržet tu jízdu autobusem do města Mae Hong Son. A pak vzhůru do pralesa!

„Co tu tak smrdí?“ ošila se nespokojeně Beta. „Cítíš to?“ obrátila se na Alfu.

Mariana už podivný zápach taky zaregistrovala. Pátravě se rozhlédla po nejbližším okolí, ale to už se kabinou autobusu

